

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593085360.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Vi havde deltaget i en splendid Ungkarle-Diner og skulde om Aftenen til Bal i et fornemt Hus. Vor Vært ved Middagsgildet foreslog, at vi skulde tilbringe Tiden, inden man anstændig kunde vise sig ved Ballet, med at gaae i Operaen, og saa kunde vi gaae ind mellem Coulisserne og hilse paa Dandserinderne. Jeg havde aldrig før været mellem et Theaters Coulisser og fik ved denne Udsigt ligesom en let Feber af Romantik. Jeg vilde vistnok have haft en saadan Fornemmelse ogsaa i ganske nøgtern Tilstand; men nu havde en fortræffelig Vin virket paa mit Sind og draget hin farverige, trylleagtige Atmosfære, som Ungdomshjertet aner ude i Fremtiden, ganske nær - ved vor Værts Ord blev det mig endog klart, at jeg nu skulde betræde den. Vi kom derhen, jeg betraadte Feerigets Grund, og ligesom paa et pludseligt Vink af en ond Troldmand forsvandt Landet; jeg saae i en forvirret Blanding af malet Træ og Lærred endel Kvinder halvt afklædte med Hensyn til Dragt og helt afklædte med Hensyn til Romantik. Det var som den blodigste Ironi, at man turde omfavne dem, naar man blot skaanede deres Vinger. Jeg troer, at jeg glemte, at jeg *pro tempore* hørte til Adelen, og gik aldeles borgerlig og »hang med Næbbet« over min tabte Illusion. Vi toge til Ballet, og der var virkelig nette unge Piger og Damer; men idet jeg saae mine Venner fra Operaen tage paa dem, følte jeg en sorgblandet Væmmelse over den hele Tilstand og kjørte snart hjem til Hotellet. Da jeg kom ind paa mit Værelse, skinnede Fuldmaanen ind saa klar som et deilig dæmpet Dagslys, og jeg kunde ikke bekvemme mig til at lade tænde Lys, men gik længe op og ned ad Gulvet, uden at tænke eller uden at kunne samle mine Tanker i en bestemt Retning afhængig af min Villie. I Vinduet laae en Bog med Træsnit, som jeg havde læst i om Morgenens, og idet jeg et Øieblik standsede nær ved Bogen, syntes det mig, at der var tegnet et hvidklædt Barn, og pludselig stod Hun, Barnet bag Guldranken og den grønne Mur, Jomfruen, Kvinden, for mig og saae paa mig med sine store, brune, sjælfulte Øine, der bragte alle Hjemmets og Ungdommens Sindsstemninger til at røre sig i mit Hjerte. En uendelig Fortrydelse, som over en tabt Fortid og tillige en 102 tabt eller truet Fremtid, greb mig, og i samme Øieblik reiste sig igjen hin længe glemte, faste, jernhårde Magt inden i mig - jeg vilde Noget, eller min inderste, skjulteste Natur bød mig at ville. - Hvilket? - Ikke at gaae tilgrunde, ikke at være feig og gaae under falsk Flag, ikke at bære mig ad som en ung Herre af Stand og Familie, men som et Menneske, der havde en Sjæl at vogte paa og en Fremtid at erobre.